

Тогава разтреперана, пчелата се провикна:

— Това не е справедливо! Това не е справедливо да ме изядешъ, само защото си по-силенъ отъ мене. Хората по-добре разбиратъ, какво е справедливо.

— А, а — каза смокътъ, като се нави бърже. Ти познавашъ добре хората? Ти вѣрвашъ, че хората, които ви ограбватъ меда, сж по-справедливи? Глупачка!

— Не, тѣ не ни ограбватъ меда.

— Ами какво правятъ?

— Взематъ го, защото сж по-умни.

Смокътъ почна да се смѣе и се провикна:

— Добре тогава, справедливо или не, азъ ще те изямъ!

И той отстѣпи малко, за да се хвѣрли върху пчелата, но тя отговори:

— Ти ще ме изядешъ, но ти си по-малко уменъ отъ менъ.

— Азъ по-малко, уменъ отъ тебъ! Сополана! — подиграваше я смокътъ.

— Разбира се — настояваше пчелата.

— Е, добре, ще видимъ. Ще направимъ две изпитания, и тоя, който направи най-необикновенното нѣщо, ще спечели. Ако азъ спечеля, ще те изямъ.

— Ами ако спечеля азъ?

— Ако ти спечелишъ, ще имашъ право да прекорашъ нощъта тукъ, докато се съмне. Съгласна ли си?

— Съгласна.

Смокътъ почна да се смѣе, защото бѣше му дошло на умъ да направи нѣщо, което пчелата не би могла да го направи никога. Ето какво: той излѣзе отъ дупката и така бързо, че пчелата едва забеляза.

После се върна съ нѣколко едри зърна отъ едно растение — ония зърна, съ които презъ деня децата обичатъ да си играятъ на ашици.

— Ето какво ще направя — каза смокътъ. Гледай добре Внимание!